

meg. Pedig törekszem a jóra, az én ölelésem mégse kell. Mennyit vezekeljek, hogy jóvátegyem a megtörténte- ket... Egy répa, a vékonyka száraival olyan, mint egy bir- ka szíve... Talán csak én nem hallom a földből kitépelt ré- pák sikoltását... Nem... Teljessé kell válnia a tagadásnak, hogy a mocskáktól ment legyek, amikor megmérette- tünk, akár a vízből kiragadott halak, és a hitványt, az elég- telent elhajtják... Lezárt szemhéján filmszerűen, látta A testét vonaglani. Halántékából csorgott a víz. Tátott, vak szája a levegőt nyelte. Ezt a képet megmerevítette. Arcát a fénynek fordítva mondta: mert megszűnik majd a per- zselő Nap cirógatása. Csak a perzselése, a cirógatása... Égett a fa. A tájra sötéten szétfolyt a füst. Most érkezett meg Bé. Volt nála néhány rothadt gyümölcs, pudvás ga- bona. Tűzre dobta. Aztán leült kicsit távolabb, nézte ho- gyan ráncosodnak. Karcsú térdei meg-megbicsaklottak. A tenyerébe fogta a báránka arcát, simogatta, ettől el- csitult, akkor átlépett felette, a kezét élesen elhúzta. Dél volt. Sikoltva gőzölt a hús. A imbolyogva, a karjait kissé eltartotta, keményen mosta a fény. A feje mint egy inga súlya húzta, horgasztotta Bét. Érezte, ahogy a lélegzete

súrlódik, az égen hajszálerék futottak végig, a föld árka- iban megalvadt az árnyék, gyapjas fák a reszketeg leve- gőben nézték a Napot, amint egyre haragvóbb színben ereszkedik alább. Milyen közönyös lény követel azért ál- dozatot tőlem, hogy éljek tovább jóvátehetetlenül, és bo- csássam meg annak, aki megölt. A szemé éle megvillant, a tárgyak fele megégett, a felük elfagyott. Nézte az alkonyt, mint egy kék ruhát, ahogy csorog és elporlik a sötétben. Aztán A-t, mintha ítéletre várna, szenes báránycái közt mozdulatlan a teste. Ezt a képet megmerevítette. Napszít- ta síkon áll egy ember. Milyen repedezett az arca! Pikke- lyes. Igen, így történt – mondta. Ekkor mellé áll egy má- sik is. Igen, így történt, de nem így igaz. Uram, amint látod ketten lettünk a tekintettedben, és neked hatalmad van te- remtményeid felett, hogy az élet vizébe, vagy haragod tü- zébe vedd. Uram, én kérlek A, fogadj be minket. Akkor a Nap lement, mint már annyiszor, és helyébe tolult a vissz- hangtalan éjszaka. Nincs, aki ellen lehetne lenni. Kiszív- ja a csendet a szél. Én vagyok, mint akár ahogy én. Én va- gyok, akit eddig is hallgattatok. Én vagyok, vagy nem.